

www.jollibre.com

© Del text: 2024, Pablo C. Reyna

© De les il·lustracions: 2024, Lucía Barrios.

Representats per Tormenta, www.tormentallibros.com

© De la traducció: 2026, Iñaki Moral

© D'aquesta edició:

2026, Sanoma Educación, SLU i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Educación, SLU.

València, 44. 46210 Picanya (València)

ISBN: 978-84-1153-169-6

Depòsit legal: M-86-2026

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: febrer de 2026

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibit l'ús dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera i per qualsevol procés, amb fins de mineria de textos i dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

La intriga dels espills

Pablo C. Reyna

Il·lustracions de Lucía Barrios

jollibre

*Per a Cheles i Guille, per seguir
allí cada vegada que creue l'espill*

21.05 hores

No eren hores per a viure una aventura.

9

Fosquejava a València. Aquella era la nit més llarga de l'any, el solstici d'hivern, i feia estona que havien encés els fanals. La lluna plena protegia la ciutat com un sentinella. Malgrat això, la calor caldejava com un bra-ser perquè encara no s'havia produït el can-vi d'estació.

Un donyet amb pantalons de lli i ameri-cana buscava la manera de tornar a casa després d'eixir de l'oficina on treballava com a creatiu publicitari. Llavors va veure un taxi que s'acostava per la carretera i alçà la mà per cridar-lo.

El vehicle es va detindre al seu costat. Tenia l'aspecte d'una enorme carabassa taronja, de dos metres d'alçària i més de tres de llarg. Quan algú l'observava millor, se n'apreciaven els pneumàtics, les portes, dos fars i uns forats envidrats, idèntics als de
10 qualsevol cotxe. El donyet va obrir la porta de darrere i va seure.

—Bona nit —va saludar la conductora. Tenia un to agradable de veu—. On el porte?

—A la plaça del Perú, número sis. —Va deixar la motxilla d'executiu en el seient del costat i es va cordar el cinturó. Els peus no li arribaven al pis.

El donyet va observar la taxista a través de l'espill retrovisor. A primera vista semblava una humana de rostre redó i nas afilat, amb uns ulls alegres de color mel emmarcats per xicotetes arrugues fruit de

l'edat. Tenia els cabells entre castanys i canosos, arplegats en tres monyos en espiral, i duia un vestit verd de rombes daurats, curt i sense mànegues. Era el seu barret menut i punxegut, amb un fermall en forma d'estrela de set puntes, el que revelava la seua naturalesa verdadera.

11

—És la primera vegada que veig una fada protectora en un taxi —va dir el viatger—. No sabia que ara us dedicàveu a açò.

—Estem en el segle XXI. —La conductora va somriure des de l'espill menut—. El temps dels contes ha passat; ja no estava ben vist que una fada usara la seua màgia per a convertir una criada en princesa o que un mosso sense experiència guanyara un torneig reial. Les criades que no arribaven a princeses i els mossos que quedaven segons en els tornejos van denunciar que estaven en inferioritat de condicions, així és que fa

molt que no dediquem la nostra màgia a canviar el destí dels mortals.

Hi havia una raó addicional, però mai no l'esmentava.

12 Es deia Golotea. De la seua època de fada protectora li quedava la carabassa rodant i el barret punxegut, que no es llevava mai.

Després d'aquella etapa va ser modista especialitzada en princeses. Però, com que era un mercat molt menut, les va vestir totes en tres setmanes.

Més tard, i amb l'arribada de les noves comunicacions, va ser telefonista, un treball que brodava per la seua amabilitat. *Massa*, si preguntaven a la seua cap. Golotea no sols connectava telefonades, també s'interessava per la família i les mascotes, donava consells culinaris i tirava les cartes.

Però des de feia quatre dècades el seu ofici era fada taxista. Va transformar el seu

antic carruatge de carabassa en vehicle de motor amb una bona dosi d'andròmines màgiques. Conduir era el que més li agradava en aquest món.

Aquella nit, els carrers eren un formiguer de gent. I encara que Golotea sempre preferia el torn de dia (les fades són éssers diürns), en una estona anava a celebrar-se el solstici d'hivern, tot un esdeveniment de la ciutat on segur que la necessitaven. Hi havia una cosa que no havia perdut dels seus dies com a fada protectora: les ganes d'ajudar els altres.

Va conduir fins a la plaça del Perú i va deixar el donyet a la porta de sa casa. Llavors es fixà que encara no havia encés la ràdio que la mantenia connectada amb les seues col·legues.

—Ací Golotea, estic de servei —va dir pel transistor—. Bona nit, Mihaela.

Mihaela era una de les seues millors amigues, i confident seua durant l'espera entre client i client. Per això es va emportar un bon esglai quan va respondre algú que no era ella.

—Salutacions, Golotea —digué una veu masculina—. Un plaer donar-te la benvinguda a aquest torn. Soc Diego, la veu de la nit.

15

«Quin error —va lamentar la fada—. Per descomptat que havia d'haver-hi un altre encarregat en l'horari nocturn.»

La veu era com anomenaven col·loquialment el controlador de taxis de la centralleta. Tenia com a responsabilitat alertar dels embussos i dels possibles viatges, entre altres coses.

—Perdona la sorpresa, Diego. M'és igual que estigues tu. —Va notar que havia tornat a clavar la pota—. Vull dir que em sembla estupend. —Va témer sonar massa entusiasta, així és que va corregir—: Em sembla

normal. Estic disponible en cas que hi haja qualsevol client a prop.

Casualment, Diego havia rebut la petició d'un taxi especial amb origen a l'aeroport.

16 —Et queda lluny, però quasi no hi ha taxistes aquesta nit. Els espills, ja saps —va apuntar Diego, i Golotea no va necessitar que hi afegira més—. Són una parella de ciclops i el teu taxi és un dels pocs vehicles adaptats.

—Els arreplegue sense inconvenient —va respondre Golotea, satisfeta de sentir-se útil.

El trajecte fins a l'aeroport va durar quinze minuts. Només veure els viatgers a la parada, va comprendre per què la necessitaven. Feien tres metres de llarg cada un i no entraven en els taxis comuns. Per sort, el taxi carabassa disposava d'un encanteri engrandidor perquè els ciclops s'hi acomodaren sense problema.

Golotea es va encarregar de ficar l'equipatge al maleter. La ciclop, amb monocle de pasta per a l'únic ull que tenia, hi va entrar la primera. Quan la seua parella anava a accedir-hi, li va caure un paquet a terra.

La fada pegà un bot. El bolic tenia una etiqueta roja que deia: «PERILL DE MORT! NO HO MANIPULEU». La fada va girar-se cap al ciclop, que li va fer un gest per demanar silenci.

17

—Aquesta nit li demanaré que es case amb mi —va explicar en veu fluixa. Després, es va ficar el paquet a l'interior de la jaqueta sense que la seua acompanyant s'assabentara de res.

Golotea va desitjar que la capsa no continguera cap animal, tenint en compte els costums peculiars dels ciclops. En coneixia una que menjava cabres per a desdejunar.

Durant la carrera en taxi, la parella no va fer res més que besotejar-se i dir-se Vit-xissuà i Bunyolet, respectivament. Golotea es relaxà i posà cançons romàntiques en el fil musical. No sempre calia màgia per a donar una empenteta. Els va deixar al costat d'un parc de l'antic llit del riu, lluny del renou de la ciutat. Quan se'n va acomiadar, i sense perdre la discreció, va desitjar sort al ciclop amb la seua petició de mà.

Després de tres serveis més, Golotea va fer una parada a la platja per descansar. Va aparcar la carabassa al costat de L'Olla Podrida, un bar freqüentat per taxistes. Allà ja hi havia alguns col·legues, com el vampir Blasco Voliac, que treballava amb un cotxe fúnebre, o Marta, una humana que conduïa un Ford Fiesta d'allò més normal, però que contava uns acudits mortals.

Aquella nit, la conversa girava sobre el monotema dels últims dies. Des que una setmana abans s'havia implantat el sistema de transport nou dels espills, la professió dels taxistes perillava. Molts havien notat una caiguda de clients alarmant.

—Hui només he portat un senyor —va
19
contar Mohamed, un taxista amb vint anys d'experiència al volant— i ha sigut perquè l'acostara a l'espill públic més pròxim.

—I això és només el principi —va augurar el vampir Blasco des de la barra—. Si ningú no acaba amb aquests espills, serà la ruïna.

—Ho has d'admetre, Blasco —va respondre Marta, que, malgrat la pell blanquinosa, semblava morena al seu costat—, el que a tu et molesta és que, com que els vampirs no us reflectiu en els espills, no podeu viatjar!

El grup va riure amargament. Bromes a banda, era evident que el seu futur semblava

incert. València s'havia convertit en la primera ciutat del món que estrenava la xarxa pública d'espills i el balanç dels primers dies havia sigut un èxit rotund. El rumor era que l'alcalde pensava acabar amb els altres mitjans de transport, metro i autobús inclosos.

20 Comparats amb el teletransport instantani, vint minuts de viatge semblaven una eternitat.

Els taxistes passaven per un mal moment, però Golotea no es va entristir. Pensava aferrar-se al volant mentre algú la necessitara. Després de tot, sempre hi hauria gent que no podria utilitzar els espills, bé perquè no tenien reflex, com els vampirs, bé perquè eren massa grans per a les portes, com els ciclops.

La fada va demanar un café per a emportar i va tornar al taxi carabassa. Eren les onze menys vint de la nit. La gent vestia

roba lleugera per aguantar la calor, però portava peces d'abric a la mà. En el moment que se celebrara el ritual del solstici, l'hivern cauria de colp sobre la ciutat.

Golotea begué el café a glopets mentre conduïa. Quan va fer l'últim glop, va preguntar en veu alta:

21

—Què m'oferirà aquesta nit?

No era una pregunta retòrica. La fada sempre veia el futur pròxim en els pòsits de café, una art coneguda com a *cafeomància*, encara que de vegades no sabia si les restes tenien forma d'ornitorrinc o de llonganissa. Però aquella nit, quan va fer una ullada al fons del got de cartó, la figura es va revelar de manera clara. Mai no havia vist un dibuix tan perfecte, tan poc ambigu. Golotea es va quedar sense alé.

Els pòsits mostraven una calavera.